

Великий гнів огорнув всіх, що на піччю скидаючи з себе вид птаха, виростло в очах здивованих на сильних великанів, від стін до голови в желізо кованих. За ними озвав ся голос діда і сказав:

— Відважним побіда.

А тоді єї велитії ганули ся на потвори і хватаючи за довгі ниви, в сильних долонях ду сили. Провідник одягав цю фігури ся велів, бо бачив не рівну боротьбу малого числа велитіїв з незвичайним множеством потворів. Велів радше вижолоблені колоди дерева наповнити смолою і запаленою сіркою і те падати потворах на хватані і коли їх так з одної сторони одурювано, він рушившишиши боком зі своїми під браму желізного муру і перейшов сухою ногою де розступила ся вода.

Потвори ганули від хватаного в напідку палива. Ренту докінчили велитії, а коли провідник зі своїми станув у брамі, вже на желізнім мурі було пусто. — вже зникли потвори.

Рукою велитіїв підняті, стали мунціни відважні на верху желізного муру, той за кождим їх стукненням малів і малів, в землю влазив, аж остаточно зрівняв ся з землею цілком.